

РЕШЕНИЕ

№ 16506

гр. София, 14.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 08.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **6539** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано по жалба на В. П. Р., [ЕГН], от [населено място],[жк], [улица], чрез адв. Т. И., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ №1581/02.06.2024 г. по чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДвП, издадена от мл. автоконтрольор Е. П. Д. в 03 група 02 сектор в отдел „ПП“ СДВР, с която на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ и чл.171, т.2а, буква „а“ от ЗДвП е разпоредено прекратяване на регистрацията на ППС – лек автомобил – Ф. Поло с регистрационен номер С. за срок от 6 месеца, отнето е свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК], както и 2 броя табели с регистрационни номера С..

Релевира се, че ЗППАМ е незаконосъобразна поради липса на компетентност на издателя на акта. Развиват се съображения за противоречие с материалноправните разпоредби поради неправилност на твърдението, че санкционираното лице е „неправоспособен водач“. Излагат се твърдения и за несъответствие на обжалвания акт с целта на закона, включително и поради факта, че процесното МПС е съпружеска имуществена общност /СИО/, с което се засягат правата на съпругата на жалбоподателя. Твърди се още, че е налице хипотезата за маловажност на нарушението, каквато не е приложена в административното производство. Моли за отмяна на ПАМ. Не претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. В. К.. Същият поддържа жалбата. Не претендира разноски.

Ответникът, Е. П. Д. на длъжност мл. автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „ПП“ на

СДВР, редовно уведомен, не се явява, не се представлява.

СПП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 02.06.2024 г. от служители на СДВР С., сектор „Пътна полиция“ е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ срещу В. П. Р., [ЕГН], живущ в С., за нарушение на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, за това, че на същата дата, около 11:15 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлява личния си лек автомобил Ф. Поло с регистрационен номер С., с чуждестранно свидетелство за управление, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца на територията на РБ.

С обжалваната в настоящото производство Заповед №1581/02.06.2024 г. за прилагане на принудителна административна мярка, издадена от мл. автоконтрольор Е. П. Д. в 03 група 02 сектор в отдел „ПП“ СДВР, на основание чл.171, т.2а, б.“а“ ЗДвП е наложено на В. П. Р., [ЕГН] в качеството му на собственик на управлявания от него автомобил, прекратяване регистрацията на МПС с рег С., за срок от 6 месеца. В заповедта е посочено, че В. П. Р. управлява МПС, без да е правоспособен водач, за което е съставен АУАН № 1317066. Заповедта е връчена на санкционираното лице срещу подпис на 02.06.2024 г.

По делото е приета административната преписка по издаване на административния акт.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, като адресат на акта и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В случая, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, с оглед разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и съгласно приложена Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директор на СДВР – С., Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-9370/03.06.2020 г. на директора на СДВР и Заповед № 513з-6354/07.07.2023 г. на директора на СДВР. Заповедите са издадени и в изискуемата от закона форма. С последните две изрично се оправомощават лицата, съставител на АУАН и съставител на ЗППАМ, поради което не се споделят възраженията на жалбоподателя за липса на материална компетентност на издателя на акта.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства.

Видно от мотивите на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка,

административният орган е приел, че жалбоподателят е управлявал личния си лек автомобил с чуждестранно СУМПС, издадено от Великобритания, без същото да е подменено след пребиваване повече от три месеца на територията на Република Б..

В АУАН, въз основа на който е издадена процесната заповед, е записано, че водачът притежава СУМПС № ROUSS504102VP9DS, издадено от Великобритания, както и че при извършена справка в системата за граничен контрол е установено, че лицето не напускало територията на Б. в последните три месеца преди датата на извършване на проверката. По делото е представено СУМПС №[ЕИК], със срок на валидност до 02.07.2034 г., издадено на 02.07.2024 г. /лист 26 от делото/, което обаче не е било валидно към датата на извършване на полицейската проверка – 02.06.2024 г.

По делото безспорно установено, че при извършената полицейска проверка лицето е представило чуждестранно СУМПС, издадено от Великобритания. Налице са и доказателства /приложена е справка за пътуване на лице-български гражданин за периода от 01.01.2023 г. до 13.06.2024 г. на лист 13 от делото/ за датата на последното влизане на територията на Б. на жалбоподателя към датата на проверката – 08.11.2023 г.

Съдът приема за правилен изводът на административния орган, че лицето пребивава на територията на Република Б. повече от три месеца, поради което е било длъжно да подмени СУМПС, в съответствие с изискването на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, според който българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република Б. с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш., в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

В АУАН, който има обвързваща доказателствена сила съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, е посочено, че водачът виновен е нарушил чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република Б. с чуждестранно свидетелство, когато то не е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш. в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. По делото не се спори, че жалбоподателят е представил СУМПС, издадено от компетентните органи на Обединено Кралство Великобритания, която не е член на Европейския съюз и не е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство. Не се спори и относно обстоятелството, че Р. след 01.01.2024 г. не е напуснал и влизал на територията на Р.Б. на различни дати. Пряка последица от изтичането на тримесечния срок, визиран в цитираната разпоредба, е дерегиране валидността на чуждестранното свидетелство за управление на МПС за територията на Република Б.. Във връзка с напускане на Великобритания от Европейския съюз и сключеното споразумение с ЕС, издадените шофьорски книжки от Кралството на чужди граждани, какъвто е и настоящият случай, важат до края на 2020 г. Действително това не лишава водача от правоспособност да управлява МПС, но същият губи правото да управлява МПС на територията на РБ, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на българското законодателство. Тоест управлението на МПС от водач в хипотезаа на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП – с чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление.

В този смисъл съдът намира, че вмененото на В. П. Р. нарушение на 02.06.2024 г. безспорно е извършено.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените по този закон актове имат доказателствена

сила до доказване на противното. От жалбоподателя не са ангажирани доказателства, оборващи констатациите в съставения АУАН. При валидно съставен АУАН административният орган действа в условията на обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка, а е длъжен да наложи ПАМ. Съдът приема, че са били налице предпоставките за издаването на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, визирани в чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Санкцията е наложена на собственика на МПС, както е посочено в цитираната по-горе разпоредба на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

ПАМ е наложена за минимално установения в чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП срок, поради от административния орган не е допуснато съществено процесуално нарушение и не е нарушен принципът на съразмерност. Оспорената заповед е издадена в съответствие с целта на законоосигуряване на безопасността на движението по пътищата, с цел опазване живота и здравето на участниците в движението, като се препятства възможността на санкционираното лице да извърши други нарушения на правилата на Закона за движението по пътищата.

Обстоятелството, че жалбоподателят е съсобственик на автомобила, регистрационните табели на който са отнети с оспорената Заповед за прилагане на ПАМ, не е пречка за налагането на принудителната административна мярка. Законодателят не е изключил приложението на мярката в случаите на съсобственост на МПС. Правният ефект от налагане на ПАМ за съсобственика на МПС, който не е неин адресат, е опосреден и предизвикан от поведението на другия съсобственик, несъобразено със задължението му да не препятства упражняването на правата върху общата вещ от останалите собственици, т.е. каквито и неблагоприятни последици да настъпят за другите съсобственици, то те се уреждат на плоскостта на гражданските правоотношения. Предвидената мярка е израз на държавната политика за ограничаване и преустановяване управлението на МПС след употреба на алкохол и/или без СУМПС, което е и обществено значима цел, с оглед значителния брой жертви и пострадали при пътнотранспортни произшествия, като постигането на тази цел и обществения интерес, който се защитава посредством налагането на мярката, надхвърля по значимост частните интереси на съсобственика на МПС.

С оглед изложеното, процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка е законосъобразна, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски, но същите не са претендирани, с оглед на което такива не следва да му се присъждат.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд- София-град, III отделение, 57 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. П. Р., [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ №1581/02.06.2024 г. по чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДвП, издадена от мл. автоконтрольор Е. П. Д. в 03 група 02 сектор в отдел „ПП“ СДВР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.